

Sázava 13. – 15. září 1991

Účast: Alena s Luckou, Karel S., Helča s Helenkou, Pavel, Ríša, Jitka, Peršing a Hanka T., Petra Š.

Pátek 13. září 1991 (Praha – Zlenice): V pátek třináctého jsme se vydali na netradičně zářiovou vodu. Alena sehnala odvoz nákladákem, do něhož jsme v Kolbence odpoledne po práci naložili kánoe a pak už jsme vyrazili na cestu. Alena, Pavel a řidič Avií, ostatní vlakem. Nutno dodat, že cesta s loďmi byla opravdovou anabází. My jsme totiž spoléhali na zeměpisné znalosti řidiče a on zase na nás. Bohužel neměl ani automapu a vůbec nevěděl kudy vede cesta. Tak se stalo, že po dvou hodinách bloudění po okráskách jsme vyjeli ani ne třicet kilometrů od Prahy u Hvězdonickeho exitu dálnice na Brno. Symbolika data i toho, že nám předtím přes cestu přeběhla černá kočka, se tím naplnila.

Po další půlhodině jsme konečně dospěli k hotelu Kormorán ve Zlenicích. Zde jsme za pomoci party postarších trempů, nebo co to bylo, kteří také tábořili na loučce u břehu pod hotelem, postavili stany. Jeden z nich se nás ptal, co je to za řeku, kterou jedem, a když jsme mu odpověděli, že Sázava, zasněženě začal tvrdit: „To je nezajímavý úsek.“

Přesunuli jsme se do [hospody](#), kam dříve než bylo vypito první pivo přikvapili z vlakového nádraží i ostatní. Začala [mohutná pitka](#), při níž jedna série šavlí-mečí (rum s griotkou) stíhala druhou. Lád'a hrál na kytaru, čehož využil v lokále popíjející černoch, aby se s místní „kedlubnou“ začal učit polku. Připomínalo to však spíš tanec lidojedů.

Jako první ztuhla kamarádka Hanky Peršingové Petra. Vodácké dávky lihovin byly zjevně nad její síly, a tak jí raději Helča s několikerými zastávkami na WC a v křoviskách odvěkla do stanu. Petra přitom plynule přešla ze série šavlí-mečí do série samotných šavlí - koneckonců s rezavými zuby se špatně mečí. Hanku od podobného osudu ochránilo asi jen to, že byla v té době v jiném stavu a nemohla si dopřát jako ostatní. Alespoň všechny pobavila tím, když na otázky: „Proč máš s sebou ty plyšové psy? A proč jsou dva?“ zcela vážně odpověděla: „Přece jednoho nenechám doma, vždyť by jim bylo samotným smutno.“

Přišla však zavírací hodina, a tak jsme byli nuceni opustit lokál. Noc však byla ještě „mladá“ a tak se Ríša, Jitka, Helča a Pavel nechali převést za jednoho lahváče pramičkou na druhou stranu řeky, kde měli trempové oheň. Vzhledem k pokročilé hodině to zde však připomínalo již spíše „kačenkov“, všichni byli totálně zlitý, kytary nehrály, a tak tam pouze Pavel hodil přes hromady dříví tlamu, a pak jsme se opět přeplavili do našeho tábořiště. U ohně tu byli ostatní a tak jsme ještě trochu popili...

Sobota 14. září 1991 (Zlenice – Zbořený Kostelec; 15,1 km): Ráno po snídani, asi tak ve dvě hodiny, jsme sbalili a vydali se na řeku. Díky taktice jízdy, tzv. „srážeckám“, jsme se sunuli vpřed rychlostí toku řeky, která při nízkém stavu a „volejovitému“ rázu nebyla zrovna vysoká. Na jednom z jezů navíc Ríša zapomněl maskáč s klíči. Když to asi o dva kilometry dále zjistil, museli se pro něj s Jitkou vrátit, čímž jsme se rozdělili. Ten den už se jim nepodařilo nás dohnat.

Téměř za tmy jsme dopluli namísto do plánovaného Týnce pouze do Zbořeného Kostelce. Uvázali jsme loď u rybářského mola, ve svitu baterky postavili u řeky stany a kvapně zamířili do nedaleké soukromé hospody. Kvalita služeb byla špičková. Nejprve jsme zde zcela vyjedli nabídku hospodských specialit z jídelního lístku. Zásoby polévky, utopenců, zavináčů a matesů, vše 100% chuti, zmizely beze stopy v našich žaludcích vydrážděných celodenním

hladověním a poopičnými chuťovými erupcemi. A pak se začalo „pařit“. Personál byl skvělý a ti, co včas neutekli, prosili v půl čtvrté ráno hostinskou, která je kolem půlnoci v hospodě zamkla, aby je pustila spát a přestala už nosit „škopky“ s pivem...

Neděle 15. září 1991 (Zbořený Kostelec – Krhanice; 7,0 km): Plánovaný odjezd v devět hodin ráno byl bezbřehou utopií. Když jsme se vzbudili, přičemž Pavel našel ve spacáku nahou Lucinčinu Barbínu, už nás dojeli Ríša s Jitkou, jimž se později podařilo se i cvaknout. Díky slunečnému počasí jsme se bez váhání pustili i do překonávání několik jezů. Ten poslední, jimž byl [Kaňov](#) před Krhanicemi, nás ale šokoval. Řeka za ním totiž končila! Dále se mezi množstvím kamenů kroutil jen mělký potůček.

Po chvíli jsme našli kanál, do kterého byla všechna voda svedena. Přenesli jsme tedy lodě, a sjeli jím asi půl kilometru do Krhanic. Kanál byl úzký, užší než kánoe, díky čemuž se v něm nešlo otočit a proto ani zastavit. Voda zde v dravém proudu rychle plynula vpřed a tak jsme s rozpaky přemítali, kde nás to „vyplivne“. Nakonec jsme se na asi stometrovém úseku, byť s nemalými problémy, všichni zdárně zachytili břehu a vytáhli kánoe ven. Helča pak vyrazila do původně plánované cílové stanice Pikovic pro řidiče s Avíí.

Ostatní se mezitím sbalili a šli do hospody na jídlo. Byl to takový nóbl restaurant, nic pro nás. Nejvíce byl šokován Pavel, kterému hodinu po objednání kuřecích křidélek přinesl pingl jedno asi 50-ti gramové křidélko s kousíčkem chleba, na talíři pomalu nebylo ani vidět, a nechápal čemu se všichni kromě Pavla smějí...

Čekali jsme, čekali a nic. Auto nejelo. Když už jsme plánovali nouzová řešení, jako například že někoho přemluvíme, aby nám lodě schoval na zahrádce, Avie se konečně objevila. Helča totiž v Pikovicích narazila na místního „znalce“ Davida, který tu byl s Hankou B. Ten jí však poskytl o okolí takové informace, že se s řidičem hledali asi dvě hodiny.

Konečně jsme vyjeli na cestu do Prahy, vpředu řidič se synem a Helča, vzadu na molitanu Ríša, Jitka a Pavel. Neustále ohrožování padajícími loděmi prožili opravdovou „jízdu plnou vášní“. Po rachotě s večerním složením lodí v Kolbence jsme ještě potkali Melíška potácejícího se z Hospody U Janičky, a pak jsme se již rozešli do hnusně pohodlných bytů...